

Đấng Christ, Luật Pháp Và Phúc Âm

Độc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Nay: *Rô-ma 7:7-12; Phục truyền 30:15-20; Ma-thi-ơ 7:24-27; Công vụ 10:34, 35; Giăng 15:10; Ê-phê-sô 2:1.*

Câu Gốc: “Vì luật pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lễ thật bởi Đức Chúa Giê-su Christ mà đến” (Giăng 1:17).

Một trăm năm trước Đấng Christ, thi sĩ La Mã Lucretius viết một bài thơ nổi tiếng. Trong bài thơ này ông không phủ nhận là có các thần. Ông chỉ lý luận rằng các thần không chú ý tới loài người vì họ là thần.

Nhưng Kinh Thánh dạy rằng chỉ có một Đức Chúa Trời. Và Ngài rất chú ý đến những gì xảy ra trên trái đất. Hai thí dụ về sự chú ý của Ngài tới con người là ở trong luật pháp và ân điển của Ngài. Luật pháp Ngài để chỉ cho chúng ta cách sống. Và ân điển Ngài là phương pháp để cứu chúng ta mặc dù chúng ta vi phạm luật pháp đó. Luật pháp và ân điển dường như chống đối nhau, nhưng cả hai liên hệ với nhau tuy phương pháp hành động có thể khác. Nhưng cả hai cho thấy sự công bình phải chiến thắng trên tội lỗi. Thí dụ về luật pháp và ân điển Đức Chúa Trời là bằng chứng mạnh về tình yêu Ngài dành cho dân sự và Ngài muốn cứu chúng ta.

Tội Lỗi Và Luật Pháp

Hãy đọc Rô-ma 7:7-12. Phao-lô nói gì về sự liên hệ giữa tội lỗi và luật pháp? Tại sao ông hỏi, “Luật pháp há là tội lỗi sao?”

Phao-lô liên kết luật pháp và tội lỗi rất gần gũi với nhau nên ông hỏi, “Luật pháp há là tội lỗi sao?” Câu trả lời là, “Chẳng hề như vậy!” Cuối cùng, ông kết luận, “Ấy vậy, luật pháp là thánh, điều răn cũng là thánh, công bình và tốt lành.” Chữ “ấy vậy” cho thấy sức mạnh của lý luận ông. Lý luận là luật pháp không phải là tội lỗi. Thay vào đó, luật pháp là thánh và tốt lành.

Đây là một điều quan trọng cần nhớ. Chỉ vì luật pháp do loài người làm ra không có nghĩa là luật ấy tốt. Thí dụ, hồi mới lập quốc, một luật đòi hỏi dân chúng trả lại nô lệ trốn chủ. Đó là luật pháp. Nhưng, luật đó không công bằng. Chúng ta biết luật loài người có sự sai lầm khi so sánh với luật của Đức Chúa Trời. Trong trường hợp luật pháp Đức Chúa Trời, chúng ta biết những gì Ngài đòi hỏi bày tỏ bản tính yêu thương của Ngài. Vì thế, Phao-lô nói luật pháp là thánh và tốt lành. Luật pháp còn có thể là gì nữa? Luật pháp còn do Đức Chúa Trời thiết lập.

Có điều gì quan trọng trong điều răn Phao-lô dùng trong Rô-ma 7:7 để chứng minh điều ông nói về luật pháp? Tại sao Phao-lô dùng điều răn đó thay vì điều răn khác, như “Người chớ trộm cắp”?

Có lẽ Phao-lô dùng điều răn đó thay vì các điều răn khác vì có thể điều răn này không rõ ràng cho những người vi phạm. Giết người, trộm cắp, phải! Một người thường thường không cần Mười Điều răn để biết điều đó. Nhưng tham lam? Vì thế, đây là một thí dụ hoàn hảo của Phao-lô: luật pháp chỉ cho chúng ta thấy tội lỗi. Không có luật pháp, Phao-lô có thể không biết tham lam là tội lỗi. .

Luật Páp Và Dân Y-Sơ-Ra-Ên

Việc ban luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên là một hành động đặc biệt của Đức Chúa Trời. Trước khi ban luật pháp cho Môi-se, Đức Chúa Trời nhắc nhở dân sự rằng họ là “Các người sẽ thành một nước thầy tế lễ, cùng một dân tộc thánh cho Ta” (Xuất Ê-díp-tô Ký 19:6). Trong tất cả các nước trên thế gian, chỉ có dân Y-sơ-ra-ên là Đức Chúa Trời đặc biệt ban luật pháp Ngài (Rô-ma 9:4). Luật pháp không phải là một gánh nặng cho dân sự nhưng là một dụng cụ. Tuyển dân của Ngài sẽ dùng dụng cụ này để bày tỏ cho các nước khác luật lệ là nền tảng của chính phủ Đức Chúa Trời. Y-sơ-ra-ên là cộng sự với Đức Chúa Trời trong việc rao truyền phúc âm cho thế gian. Và luật pháp Đức Chúa Trời là dấu hiệu của uy quyền Ngài cho những người rao truyền tình yêu Ngài.

Theo Phục truyền 30:15-20, có mối tương giao nào giữa luật pháp và những lời hứa ban cho Áp-ra-ham, I-sác, và Gia-cốp? Làm thế nào chúng ta có thể dùng những nguyên tắc này trong Giao ước Mới? Xin đọc Ma-thi-ơ 7:24-27.

Đức Chúa Trời chọn Y-sơ-ra-ên làm đại diện cho Ngài. Y-sơ-ra-ên sẽ là một dân sự chia sẻ với các quốc gia trên thế gian những ơn phước hứa cho Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp. Nhưng các ơn phước này không được ban cho cách tự động. Là tuyển dân, Y-sơ-ra-ên phải làm theo ý muốn Chúa. Môi-se nói rõ ràng sự sống và thành công sẽ đến nếu họ vâng giữ “các điều răn, mạng lệnh và luật pháp Ngài” (Phục truyền 30:15, 16).

Chúng ta đã đọc nhiều chuyện phản nghịch trong lịch sử dân Y-sơ-ra-ên. Vậy, là một quốc gia, Y-sơ-ra-ên đã không vâng giữ các điều răn Đức Chúa Trời. Nhưng chúng ta cũng đừng quên “Mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời” (Rô-ma 3:23). Không có quốc gia nào trên thế gian đã hoàn toàn vâng phục ý muốn Đức Chúa Trời. Ngay cả trong lịch sử hiện đại, các quốc gia tự xưng là Cơ Đốc nhân cũng không vâng lời Đức Chúa Trời. Họ đã có tội vì tạo ra chiến tranh và làm cho dân chúng đau khổ.

Trong kinh nghiệm của bạn, đức tin và sự vâng lời liên hệ với nhau thế nào? Khi bạn vâng lời, việc gì xảy ra cho đức tin bạn, hoặc việc gì xảy ra khi bạn không vâng lời? Sự vâng lời làm đức tin bạn mạnh hơn thế nào?

Luật Pháp Và Các Quốc Gia

Xin đọc Công vụ 10:34, 35; Công vụ 17:26, 27; Rô-ma 1:20; và Rô-ma 2:14. Đại ý của những câu này là gì?

Y-sơ-ra-ên phạm nhiều lỗi lầm. Nhưng Đức Chúa Trời không muốn các quốc gia khác không có nhân chứng. Những người không có cơ hội để nhận sứ điệp trong sách của Đức Chúa Trời thì họ nhận được sứ điệp Ngài qua thiên nhiên (Rô-ma 1:20). Quyển sách thiên nhiên của Đức Chúa Trời có đủ chi tiết để hướng dẫn người ta đến với Ngài.

Đức Chúa Trời đã đặt một lượng ước muốn thiêng liêng trong lòng mỗi người. Theo Phao-lô, những người cảm nhận Thánh Linh Đức Chúa Trời sẽ bắt đầu tìm kiếm Ngài (Công vụ 17:27). Rất nhiều người cảm thấy đời họ trống rỗng. Đó là vì những gì thế gian dâng hiến – danh vọng, quyền lực, tiền bạc, tình dục – có thể giúp họ về phần thiêng liêng. Đây là sứ điệp của sách Truyền đạo. Cảm giác trống rỗng có thể hướng dẫn người ta đi tìm kiếm điều thiêng liêng. Họ được thu hút đến lẽ thật với lòng ước muốn thỏa mãn sự trống rỗng trong linh hồn họ.

Ý muốn Đức Chúa Trời được miêu tả qua Kinh Thánh hay thiên nhiên. Dù bằng cách nào, người tiếp nhận có trách nhiệm sống theo ý muốn Ngài. Lẽ thật là lẽ thật, dù ai chia sẻ. Những người cố gắng che đậy lẽ thật sẽ kinh nghiệm cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời (Rô-ma 1:18). Nhiều người có thể không có Kinh Thánh hay Mười Điều răn. Nhưng họ vẫn chịu trách nhiệm về lẽ thật họ đã nhận được. Cuối cùng, mọi người đều bị phán xét. Và tiêu chuẩn để phán xét sẽ là luật pháp. Đó là luật pháp Đức Chúa Trời, ban cho qua tiên tri Ngài là Môi-se. Hay là luật pháp lương tâm cho những người không biết luật được viết ra. Luật lương tâm đã được phát triển bởi nghe được tiếng nói Đức Chúa Trời trong thiên nhiên.

Có những thất vọng lớn nào bạn đang đối diện có thể giúp bạn hiểu những sự thuộc về thế gian không đáng tin và không thỏa mãn thế nào? Bạn có thể học thế nào từ những thất vọng này về điều gì thật sự quan trọng?

Ơn Và Lễ Thật

Giăng tóm tắt lịch sử sự cứu rỗi trong một câu, “Vì luật pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lễ thật bởi Đức Chúa Giê-su Christ mà đến (Giăng 1:17). Vì hậu quả tội lỗi của A-đam, mọi người đều phải chết. Vì không ai sinh ra bởi cha mẹ xác thịt, ngoại trừ Đức Chúa Giê-su, là không có tội. Vì thế, Đức Chúa Trời đã chọn một dân để ban luật pháp Ngài. Đức Chúa Trời muốn họ là sự sáng của Ngài cho các nước khác. Ngài không ban luật pháp cho Y-sơ-ra-ên để cứu họ nhưng để nhắc nhở là họ cần sự công bình của Ngài.

Phi-líp 2:8; Giăng 15:10; và Ma-thi-ơ 26:39 nói cho chúng ta gì về đời sống Đức Chúa Giê-su?

A-đam thứ nhất không vâng theo mạng lệnh của Đức Chúa Trời. Vì thế, cả nhân loại sa vào sự lộn xộn và tội lỗi. Mặt khác, qua sự vâng lời của Đức Chúa Giê-su, A-đam thứ hai, đến để cứu thế gian khỏi tội lỗi mà A-đam thứ nhất đã đem lại. Khi Đức Chúa Giê-su ở thế gian, Ngài từ bỏ ý muốn mình để làm theo ý muốn Đức Chúa Cha và lựa chọn không phạm tội. A-đam thứ nhất đem tội lỗi vào thế gian. Đức Chúa Giê-su đem “ơn và lễ thật.” Ơn và lễ thật không thay thế luật pháp. Đức Chúa Giê-su cho thấy tại sao chỉ luật pháp thôi không đủ để đem lại sự cứu rỗi. Lễ thật Ngài đem là sự hiểu biết hoàn hảo hơn về ân điển [ơn].

Theo Rô-ma 6:23 và Ê-phê-sô 2:8, bản chất của ân điển bắt đầu trong Đức Chúa Giê-su là gì? Đức Chúa Giê-su ban ân điển cho nhân loại thế nào?

Tiếng Hy Lạp dịch chữ “ân điển” (*charis*) có nghĩa là “quà.” Ân điển có liên quan đến chữ vui (*chara*). Món quà Đức Chúa Giê-su ban cho tất cả mọi người là sự sống đời đời. Thêm nữa, ân điển bày tỏ sự hiện diện của Đấng Christ trong chúng ta, giúp chúng ta dự phần vào sự công bình mà luật pháp đòi hỏi. Phao-lô nói khi chiến thắng tội lỗi trong đời sống Ngài, Đức Chúa Giê-su đã làm điều “mà luật pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta” (Rô-ma 8:4). Ân điển giải cứu chúng ta khỏi sự rửa sả của luật pháp và giúp chúng ta giữ luật pháp theo ý Đức Chúa Trời muốn chúng ta giữ.

Luật Pháp Và Phúc Âm

Dù đời sống chúng ta “tốt” thế nào, không ai tránh khỏi tội. Thật đáng buồn, hạnh phúc bị mất vì bệnh hoạn, chết chóc, hay tai nạn. Đối với nhiều người, cảm giác về sự an ninh thiêng liêng thường bị thách thức bởi tội lỗi trong quá khứ. Tệ hơn nữa, chúng ta có thể bị cám dỗ để tái phạm.

Bằng những cách nào Rô-ma 6:23; Rô-ma 7:24; và Ê-phê-sô 2:1 miêu tả ảnh hưởng của tội lỗi?

Một người sống trong tội lỗi thì giống như một xác chết biết đi. Người đó chỉ đợi đến ngày trút hơi thở cuối cùng. Khi Phao-lô tóm tắt tình trạng của nhân loại, ông buồn bã kêu lên, “Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân thể hay chết này?” (Rô-ma 7:24). Đây là tiếng kêu để được sự tự do khỏi sự không công bình. Phao-lô hiểu được cách mau chóng là sự tự do chỉ đến qua Đức Chúa Giê-su (Rô-ma 7:25).

Đó là phúc âm. Tin mừng là chúng ta, những người bị trói buộc trong thân thể tội lỗi có thể được bao phủ bởi sự công bình của Đấng Christ. Phúc âm bảo đảm chúng ta có thể thoát khỏi sự phán xét của luật pháp vì bây giờ chúng ta có sự công bình mà luật pháp đòi hỏi (Rô-ma 8:1).

Khi Phao-lô viết cho Cơ Đốc nhân ở La-Mã, chuyện tích về sự chết của Đức Chúa Giê-su đang còn được dạy trong khắp Đế quốc La Mã. Những người nghe biết rất rõ cách Đức Chúa Giê-su chết thật là kinh khủng và đầy nhục nhã. Những gia đình có người thân bị treo trên thập tự giá thường sống một cuộc đời nhục nhã. Nhưng Phao-lô và các Cơ Đốc nhân khác hiểu rằng sự chết đầy “nhục nhã” của Đấng Christ là một biến cố vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại. Đó là lý do tại sao Phao-lô nói, “Tôi không hổ thẹn về Tin lành đâu, vì là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin” (Rô-ma 1:16). Và trọng tâm của phúc âm là lời hứa vĩ đại, “*chết không phải là hết*”. Những người được cứu bởi Đức Chúa Giê-su sẽ sống vĩnh viễn nơi đất mới.

Nhiều người tin rằng đời sống vô ý nghĩa vì luôn luôn chấm dứt bằng sự chết. Thật khó để tranh luận với lý luận đó, đúng không? Nếu mọi sự chúng ta làm và mỗi người chúng ta ảnh hưởng sẽ bị mất vĩnh viễn hay quên lãng, thì đời sống có ý nghĩa gì?

Thứ Sáu * 30 Tháng 5

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Thật rõ ràng là không thể thay đổi gì khi chúng ta đứng trước Đức Chúa Trời hay trong món quà Ngài ban cho chúng ta. Nếu đức tin và việc làm mua được sự cứu rỗi thì Đấng Tạo Hóa mắc nợ chúng ta. Đây là cơ hội để chấp nhận những lời nói dối như lẽ thật. Giả thử bất cứ ai cũng có thể được sự cứu rỗi bởi việc làm, thì người đó giống như những người Công giáo. Qua sự đền tội, người Công giáo có thể “mua” sự tha thứ cho tội của mình. Nếu điều đó đúng, thì sự cứu rỗi là một phần của món nợ có thể dùng tiền để trả. Nhưng loài người không thể mua sự cứu rỗi bằng bất cứ việc lành nào. Vì thế, sự cứu rỗi hoàn toàn là ân điển. Loài người nhận sự cứu rỗi như một tội nhân vì họ chấp nhận và tin Đức Chúa Giê-su. Sự cứu rỗi hoàn toàn là một món quà miễn phí. Chắc chắn, sự xưng công bình bởi đức tin được ban cho đầy đủ và miễn phí. Và tất cả những tranh luận về việc làm cứu chúng ta phải chấm dứt. Vậy, vấn đề về loài người sa ngã được cứu bởi việc lành đã được giải quyết. Họ không bao giờ được sự sống đời đời bởi việc lành.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Faith and Works*, tr. 19, 20.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Hãy nghĩ kỹ về câu của bà Ellen G. White trên đây từ sách *Faith and Works*. Hãy nghĩ đến những lẽ thật tuyệt vời và đầy hy vọng trong các câu này cho những tội nhân xấu xa nhất. Làm thế nào chúng ta học để tiếp nhận các lời hứa này và sống như chúng ta thật sự tin vào chúng?
- 2 Đức Chúa Trời ban luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên qua Môi-se. Nhưng Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời dùng những phương pháp khác để bày tỏ ý muốn Ngài cho những người có thể không có Kinh Thánh (thí dụ: Rô-ma 1:20; Rô-ma 2:14; Công vụ 17:26, 27). Nếu Đức Chúa Trời nói với tất cả mọi người, thì công việc của các nhà truyền giáo và giảng sư là gì?
- 3 Giăng 1:17 nói “ơn và lẽ thật” bắt đầu với Đức Chúa Giê-su. Dùng câu đó, nhiều người đặt luật pháp trái ngược với “ơn và lẽ thật.” Tại sao điều này sai? Bằng những cách nào luật pháp và “ơn và lẽ thật” làm việc chung với nhau để cho chúng ta thấy bản tính của Đức Chúa Trời được bày tỏ trong chương trình cứu rỗi?